

БІЛЯТОВІСТ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 3 (15) Рік II

березень 1992 р.

Святоцівське вчення

Про піст

Чи думаси, що стародавність посту я виводжу від початків Закону? Він старший від Закону! Піст не є новітній винайді, але скарб по батьках! Все, що даве гільє похвалі! Пошанувай же стародавність посту! Він такий давній, як саме людство. Він прописаний і в разі. Адам лістував про паршу заповідь: «З дерева я пізнання добра іща не єсти мені» (Бут. 2, 17). Це єсіт'ємце - то ж привіл посту і здергливості. Якщо б Саа була постом на оночі перед тим, ма тепер не мусити б постити... Нас зранку гріх і мы мусимо покутуватися покутого. Покута без посту беззваргісна...

Тому, що ми не постили, нас проганюють разом. Отож, чим піст, щоб до цього знову вернутися! Хіба не бачиш, що Лазар через піст увійшов до раю? ... Не (Закінчення на 8 сторінці)

Браневське стрітення з надіями

Бранево - стародавнє місто оселі Braunsberg свій розвиток починає з XIII ст. Важливий осередок в суполі ганзейських міст XIV ст., поєднаний портом з багатими цегляними торговими Західної Європи. Починаючи з XVI ст. важливий центр шкільнictва значимий для розвитку культури цілого східного прибалтійського регіону, головною післякою заснування в 1565 р. вармінським єпископом Станіславом Гоноріем першої в Польщі сучасної колегії - згодом відомої в Європі «Collegium Hosianum». Крім колегії постіє тут відкрита сучасна папська семінарія. Саме в Collegium Hosianum навчаються поруч з німцями, поляками, літвоюками сучасні папські католицькі місії, які часто було привезено на Україну, щоб поповнювати цієї католицизму. Здійснення католицької місії, якою для латинізування 1 в той же час денаціоналізації України.

Відомішою багатьох буржуйних політ, щемов напевненою знаряддям полонізації, стала наявність та відіграла значущу роль в процесі творення українського народу і зберігання національної гордості. Після кількох століть, неначе іронією долі, в Бранево, на руинах давньої езуїтської гімназії, постає духовний центр греко-католиків - Церква, носій релігійних і національних істин.

В суботу 15 лютого 1992 р., у празник Стрітення Господнього, мала місце наявнічання подія для браневських греко-католиків. З участю Владимира Івана Мартиника відправлено першу вроцьчу Службу боку в готичному костелі Святої Трійці. Для близько 300 учасників торжества був це зворушливий момент, який завершила довголітня заходи для встановлення церковної структури в Браневі.

(Закінчення на 2 сторінці)

У ВИДАВНИЦТВІ «БЛАГОВІСТ» ПОЯВИВСЯ

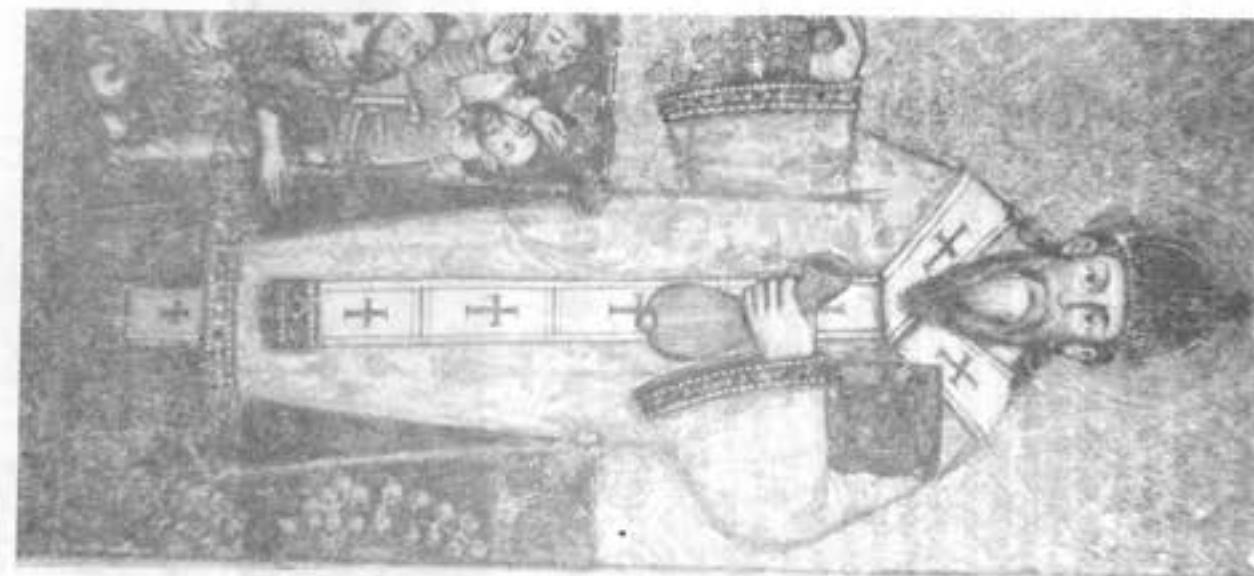
ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР

На 1992 рік.

Бажаючі можуть придбати його безпосередньо у редакції.

Ціна одного примірника 25 тис. зл.
До ціни календаря треба додрахувати поштову пересилку - 5 тис. зл.

Церковний календар
у кожній християнській родині!

МИЛОСТИНЯ ВІД СМЕРТИ ВИБАВЛЯЄ, ВОНА УСЯКИЙ ГРИХ ОЧИЩАЄ (Тов. 1, 9)

На іконі зображене Івана Милостивого, патріарха Александрійського, нар. в другій половині VI ст. на Кипрі. Після смерті дружини і дітей він роздав майно вбогим і почав вести аскетичне життя. Задля його чеснот клір Александрії домігся від кесара покликання Івана на патріарх. На цьому пості він спергільно поборював сресь монофізитизму. Перш за все вславився однак постійним роздаванням милостині, від чого і походить його прізвисько.

* * *

...Нічого Христос так не вимагає від тебе, як того, щоб ти любив Господа Бога твою сердем твоїм і виконував заповіді його (Мк. 12, 30). Хто любить його так, як треба любити, той, освідно, старається, і заповіді його виконувати, тому що, коли хтось широ когось любить, то намагається робити все, чим може приягнути до себе любов улюбленого. Так і ми, якщо виконувати і не робити що такого, що могло бути йому не до вподоби. Успішність любити Бога широ і як спіл, це - Царство небесне, це прославність людини. А наша любов до цього буде широ толі, коли ми з любові до цього будемо провавляти любов і своїм

(Закінчення на 2 сторінці)

Україна вітає своїх дітей

Еміграція - це явите, яке не має жодної держави, так і не оминуло Україну. Сотні під політичної неволі, не одного українця шукати счасти і країни, долі в інших державах. В результаті мільйони українських синів і дочок, розкиданих по цілому світу, зустрічали різну долю, в залежності, де вони опинились.

Мени пластилінами була доля українців, які опинилися на Сході, на підлітків та тринадцять Соколу, поза межами України. Тут вони були пороблені усного, що допомогло би зберегти власну тогожність, коротко кажучи, скажані були на денационалізм.

Все-такі діла діаспора, на Сході на Заході, поборюючи різні проблеми, з нетвердільностю чекала одного моменту - коли Україна стане пільово і суворісного державою - бо всім було зрозуміле, що доля кожного міцно і нерозривно пов'язана з долею Батьківщини, звідки її корені.

Споконвічні мірі українців збуялись 24 серпня 1991 р. Українці виграли реальні права національно відроджуються і як нації, і понижені встави з колін і завалили, що самі будуть творити своє майбутнє, без допомоги обратного віороду.

Сьогодні Україна національно відроджується і як патріарх Александрийського, нар. в другій половині VI ст. на Кипрі. Після смерті дружини і дітей він роздав майно вбогим і почав вести аскетичне життя. Задля його чеснот клір Александрії домігся від кесара покликання Івана на патріарх. На цьому пості він спергільно поборював сресь монофізитизму. Перш за все вславився однак постійним роздаванням милостині, від чого і походить його прізвисько.

(Закінчення на 6 сторінці)

НА НАШ ПОГЛЯД

Час Великого посту

Для життя і діяння церкви період Великого посту є незвичайній як у своїй формі, так і у змісті. Він дає нові можливості - захочує брати активну участь у великопосличних благослужіннях, молитвах, богослужіннях, відважає та ставить нові зобов'язання - спільноти цей час, брати його до себе і для себе, чинячи ширу постланову преображеність. Одне слово, час цей переносить поділку в нову діяльність - святу, не відомою чиї від тиніческої - святської. Як че розуміти?

Вже в первісному християнстві великі мислителі Церкви, як Св. Григорій Ниссийський, Василій Великий, Августин та інші, малі тодіночи з вирішеннем чи чес святый в якійсь спосіб з'єднується з часом святським. Денкі з них говорять, що на початку історії тільки час святый, який єдиний з вершиком людської історії. Інші назначають, що від початку історії людини був час святый і святський, за яким з собою, а людині доручено освячувати час. І це теорія переносжак.

Підтвердженим цього може бути правда, що людина своїм єстеством є міцно затяблена в час святський - матеріальний, практичний, технічний, бо і в ньому якось реалізує себе в плані тимчасовому, але все ж таки не є вона витвором тімчасового життя. Час спільноти через людину, особливо через матеріальні засоби, не є за язаний тільки з матеріальною технікою, але також з живою дією, в якій проявом особового життя.

Такими категоріями треба міряти також час Великого посту. Він-бо не є ніким накинений, беззаконний, обмежуючий нас, тільки відмінність його вимагає глибокої рефлексії. Що це означає?

(Закінчення на 2 сторінці)

Про милостиню

(Закінчення з 1 сторінки)

близнім, - на чи неї заповіт, - сказав він - весь закон і пророки спираються (Мт 22,40), тобо тоді, коли побитимо Господа Бога свого всім серцем, усією силою своєю, всією думкою своєю, а ближнього свого, як себе самого. Це головна з усіх заповітів, що основа усіх заповідей Божих. З любов'ю Бога сама собою лучиться і побов ближнього, бо хто любить Бога, той не буде погорджувати братом своїм, не буде ставити благаства вище від ближнього свого, але буде чинити йому всією добро, пам'ятуючи про того, кий сказав: Усе, що ви зробите єдиному як моїм братам на небесах - ви мені зробили (Мт 25,40).

Знаючи отже, що служіння дароване близькому сам
Господом присвятое собі, ви буде робити все з великого
ревнівства, покаже в милосердії всю свою щедрість,
дивлячись не на убоготво людини, яка стас перед тим, але на величність того, який іде, що зробимо для вбогих,
общеж приводити собі самому. Звертим тому увагу,
проціу вас, на про користь душі нашіх, на той лік для ран
наших. А лік той принесе нам найбліжший хосе: ан так
загоїть рану нашої душі, що не залишиться нікни спіл.
жолен знак вид нах. При гілесних ранах це неможливе,
бо хоч б тисячі ліків, прописаних лікарями, приложив
хто до своєї раны, все ж таки лістає на тілі знак. Наклеї
лістівки з рівнами туши: кожий, якщо викрити свою
добру волю, досвідчує на собі великої перемоги на
крає: всі струни підзаєта, наче порок при сильному
вітрі. Так Св. Павло з гонителям стала апостолом, і той,
що спершу переслідував Церкву, стався потім її слугою.
Бачиш, яка велика і незвичайна перемога! Так
ї розбійник, який допустився безчисленних убийств,
ї одум міть ненисленими словами очистив усі свої

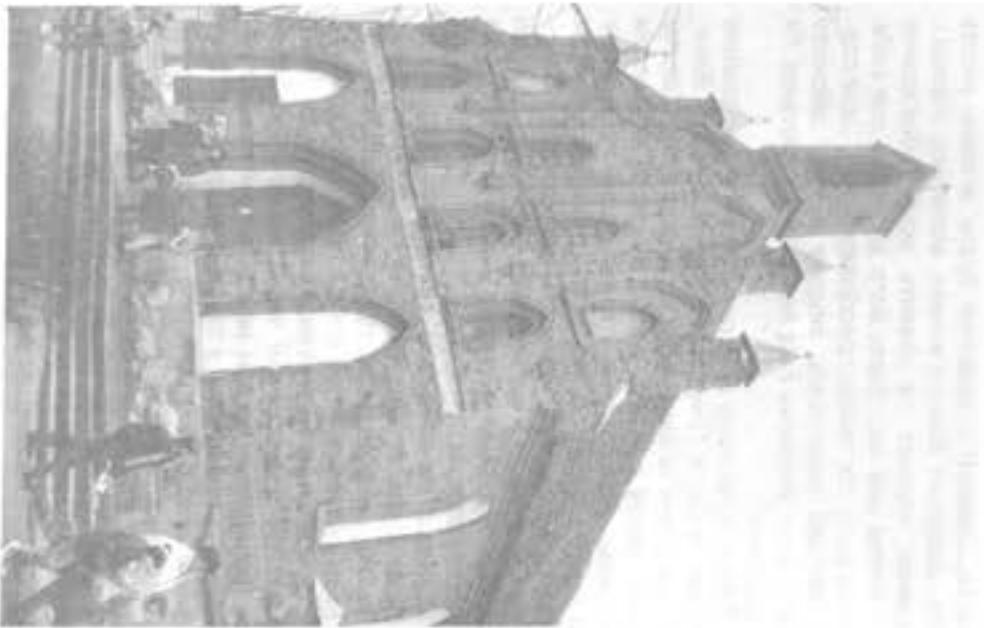
Браневське стрітення з наліями

(Закінчення з 1 сторінки)

Довкота церкви - спокій, яких експресів, поміжно побоювань щодо повторення casusu перемогти. Можливо, що це доказ зрілості та толерантності брансського суддіства⁽⁷⁾.

На жаль, після місцевої офіціати. Відсутність на вроцькості, грекокатолицького духовенства, не спорідни демонстрації. Здається, що лише руштування армінського епіскопа Елмуна Піпа в спадок перетворили костел Святої Трійці грекокатоликам в інтелектуальний Брансна від активних форм протесту.

Неагомонію о. Юлану Бурозі, парохові новозаснованої спільноти, головному шептичарському закоїв, які в результаті довели до заснування парохії, остается матеріальні бази - храм, який потребує капітального ремонту і брансська громада, що жде на задоволення духовних потреб.

Час великого посту

300

ЛЮДИ Є ...

Служби Божої в Брансві

Служби Божои в Бранс舞台上

дали нам все, що нам віре, політику і т.д. Вони не припиняються, вони триває. Як сависники, ми робимо великі зусилля, щоб нести спілку в души наших юнаків, але маємо велики труднощі. Поручаю вам цю церкву, щоб ви любили її так само, як пророчила Анна. Збирайте всіх загублених на дорогу світла, яку Бог дав народові, що сьогодні вступив на шлях свободи. Наш народ великий, понад 52-мільйонний, тільки ми, украйни, маємо це комплексні. Зрештою так нас навелили.

11

СКИДКА Macky i все это

Нехай не довоїтися мені будь-що.

Нехай не доводиться мені бути чутим тою, що нас
немає, бо тоді мені дуже пригрох! Закидаю мені, що
в Перемишлі українців наїшли може тисяча, а я ло-

магаюся повернення церков. А прийшло Богоявлення і нал Сян прийшло понад 3000 народу. Люди є, вони знайшлися.

Ми відчін співсолої за переказання ціє святині, але не можна забувати, що 250 цих церков замінено на костелом. Така є правда. Якесь справедливість повинна бути.

Дакумо Богові за світло, за віру, за ласку. Голосімо радісно, що вово поміж нами і зробімо постачуючи то

гріха, так, що почула від Господа: Свогоєдні будеш з
мною в раті (Іл.23,43). Так і магар, баччи себе в грудині
ї — спроваджений (Іл.18,13,14). Кожний з тих лояльних показав
добро своєї луті, ісповідав лавиї своїх гріхів, і таким чином
одержав відпущення.

Приглинившись, яку велику силу має підера милостиня,
що, побачивши користь, яку вона приносить, ми і не
щепоткою, що не тільки очищає гріхи, але проганяє
ї саму смерть. Я скажу як. Хто, скажеш ти, роздаючи
милостиню, стає у понад смертю? Ми бачимо, що всі
піддаються владі смерті. Не журись, возлюбленний
ї пінак із самого досвіду, як сила милостині перемогла
ї могутність смерті. Була одна жінка — Тавита, ім'я, якое
в перекладі сонячна Сарія; вона кожного дня займалася
тільки тим, що роздавала милостиню і через це збирається
собі баатство. Вона одягала, як говорить Писання, вдову
вдовину, роздавала милостиню і творила інші добре
діла. Сталося, що занедужавши, вона померла. По-
гливи же тепер, возлюбленний, як ті, котрих вона одяга-
ла, нагородили свою благодітельку; вони обступили ї
апостола, показували їйому, як говорити Писання, одя-
г і все, що вимагали для них Сарія за свого життя,
проливаючи слези, привезвали знов до себе свою
кормательку, і тим викликали в іншого милосердя. Шо
зробив блаженний Петро? Стос на коліна, сказано,
і почав жалитися, а посереду сидіти до тіла, мовине: «Тає-
то, ястинко! І та відкрила свої очі й, побачивши Петра,
сказала. Він же подійшов рукою та й підвів її, прокликавши
своїх та сіль, постомав її житвою (Діян.9,40-41). Чи
бачиш силу апостола або, - краще, - діючого в іншому
Гостола. Чи бачиш, які нагороди і тепер за милосердя
для вдовини? Бо чи зробила вона для вдовини стільки,

скліпки вони їх відам? Вона подавала Ім обиді і хжу, а вони віддали їй життя і вішніали від неї смерть або, -точіше, - не вони, а чоловік любивши наці Господу за пікування про них. Бачите силу діку, волгоблезні? Приготуюмо ж його собі всі: він не дорогий, хоч має таку силу. Він навіть дуже дешевий, і не треба великих пінтрат, бо загомість милосні мріється не кількістю розданих трошей, але ревністю подаючих. І той, що подав кулик холодної водичі (Мт.10,42) і га, то поклала ліді лептиги - приванті, щоб ми знали, що Господь заміжі вимагає від нас тільки чистого намірів. Тому, прошу вас, з душевною щедрістю, ладимо більшим з того, що дарував нам Господь; то, що він нам дав, віддадимо йому назад, щоби таким чином знову отримати своє з йиском. Він є так щедрий, що, приймаючи від нас свої пари, не вимаже, що одержує свою власність, але обіше звернути нам їх із ще більшою щедрістю, якщо тільки ми скочимо прованти свого готовності і будемо роздавать своє добро більшим так, як би передавали його самому Богу, знаючи, що правиль Божа засвіре нам не тільки отримане від нас, але дарче ще більшого мірою. - так ж він заміжі і усьому виявляє свою щедрість. І про ж я кажу: зверніте ще більше. Рука та звертає не тільки це, але разом з тим дарує і Царство небесне, прославляє, вічна, дас безчислених добра, якщо ми похвартуємо по-небувиль з того, що дано нам іншо. А чи пось тіжкого або труду вимагає від нас Господь? Він хоче, щоб ми це, що для нас є злине, що надармо і без потреби лежить в наших скрипах, роздали більшим, аби було по привилом йому для дарування нам сайтого віни. Він спінить сам і кінче нас, і робить все, щоб удастоїти нас тих благ, які нам обіцяю ...

Запорожець, чортки,
Лях та ѹнпі

шам з перепом і колядниками, які дуже характерні і присущі нацому рідкому фольклору та народій Трансильванії. Цей дуже давній звичай, корінням сягає в давнину (декілька століть), що початки вертепу беруться після з книжок часів) і ... зберігся аж до наших часів.

10

Мосії, про покровніння їому пасторів панів про насамовіт
погоди, що відмінно зроблено, і на підставу
поверши.

Св. Івана Золотоустого

Показник, також і страшне для грізника, це ля проти гріхів, осушення спіл., запинення петралі, уповання на Бога, зброя проти диявола, меч, що відсикає йому голову, надя на спасіння, віднання розлуки. Всю відчинє небо, вводить урай, перемагає диявола.

Я тому часто говорю про показники, щоб аби грізник не впадав у розлуку, аби праведник не думав високо про себе. Ти праведник? Не падай. Грізник? Не піддавайся розлуці. Якщо кожного дня грізник, кожного дня кайса. Як у старих домах, коли вони лігніть, ми усважаємо старі частини, замінюючи їх новими, так і ти, якщо постарієш від гріха, обновляй себе показником. Але чи можливо, скажеш, спастися мені, показавшись? Можливо. Але я все життя провів в гріхах, і якщо показаєш, чи спасусь? Так. Чим це можна доказати? Малосердям Владики. Не на своє показання надійся. Божи може твоє показання очистити таку скверну? Якщо б було одне тільки показання, тоді справді мусив би ти боїтися, але показання з показанням почуттється Боже малосердя, то надійся, бо вони перевищую твою злобу. Багатомалосердний Бог, так малосердний, що не пощалив навіть Єдинородного, щоби спасти невідядних

слуг. Не говори мене, я сковів багато тяжких гріхів, ж я можу спастися? Ти не можеш, Владика твій може, і так нинішній гріх, що не залишається навіть і сиду виїм нах. З тілом так не може бути: хоча б і як старався лікар, хоча б і як багато ліків прикладав до ран, - тільки рана загоється, а шрам залишиться, і зовнішим видом вказує на бувшу рану. Лікар усма можливими способами намагається усунути і шрам, але це йому не під силу, тому що на першоколі столь слабкість природи та безспільність науки і ліків. Коли Бог нинішній гріхи, то не

卷之三

Верхів пережив всі небоди і дотривав до нашого часів. Поправля змінилась форма, але зміст і громадсько-політична вимова залишилися ті самі. Надежить відзначити, що традиція стягнення верху збереглася так на материкові, як і на посесіннях.

Це недовге пригадання історії та суті верху після випадкове. Збузником стала відцінка ідеї громадянської

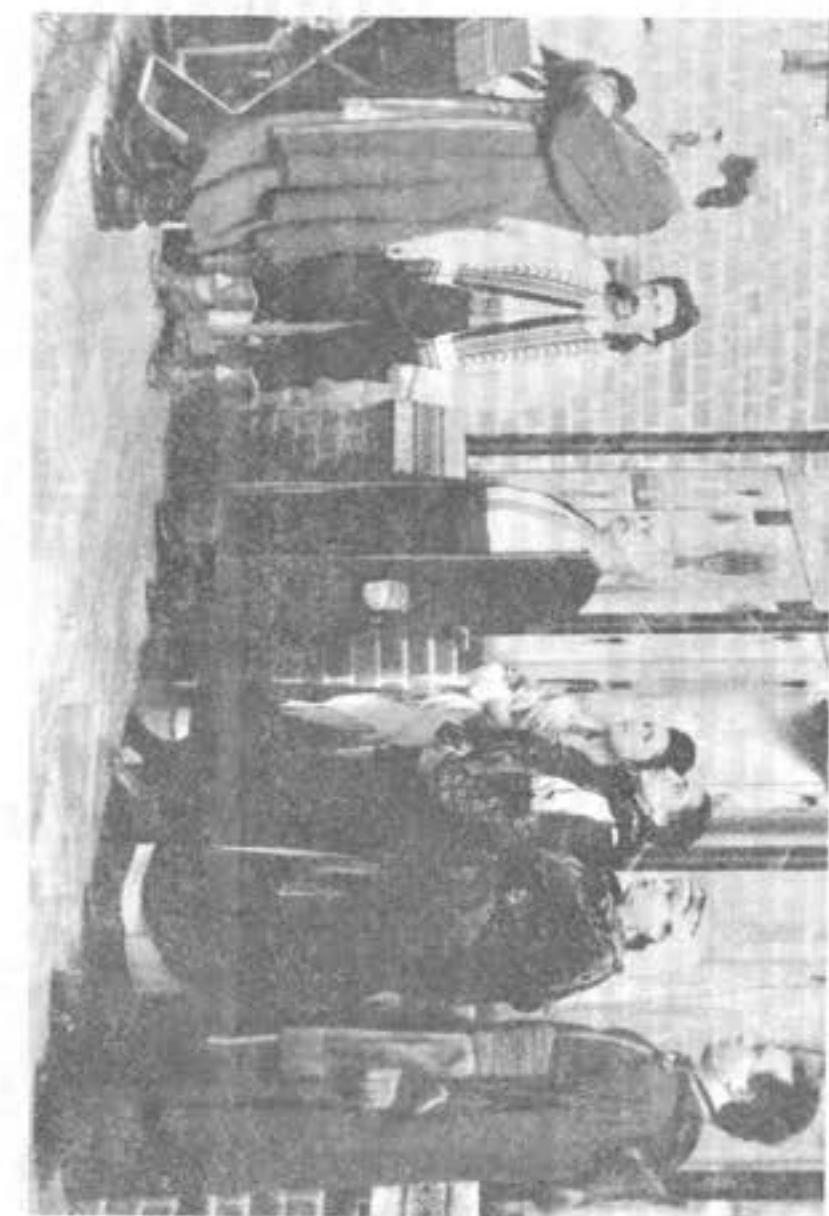
Може забракло тільки виразного мотиву переселення, але, коли добре притянутися і тих можна було виднайти.

Драматичних артистів супроводжали естрадні Степаніків доповнивши колядками і шперляками львівський «Галицький дунів» під керівництвом Юрія Гендері.

Марії Заньковецької. Наприкінці лютого цього року артисти зі Львова привезли українським глядачам п'єсно-хідлої Польщі мистецько оформленому виставу драму.

Львівський виступ, помимо того, що спирається на класичному зразку, був повністю сучасним спектаклем. Саме так і повинно бути, відзначив Вадим Скоровський, режисер. Виступ характерним тим, що завжди зіграло за найновіші сценічні та політичні події. Він завжди був тісно пов'язаний з життям і так воно має запитатися.

Глядачі, крім класичних осіб, побачили на сцені Гітлера, Сталіна, Брежнєва, тому що і особа повністю відповідає сучасним трояндам. Був і стилізований лях, був євреї і запорожець, були інші, словом перед очима глядача розгорнулася паніка картини історії України.

правду. Якщо двері дія не будуть так одноточчлені, побули ними зняті обвинувачення, то ніхто нас не спасе від карі. Якщо гістрична на себе гнів людини, то просиш і говаритів, і сусідів, і власні гроти, і тратиши лінію та просьби, і хоча б оскорблений тобою не раз, не два, а тисячі разів відкликну тебе, ти не паднеш зовсім луком, а, напавши, ще більше і наполегливіше просиш; а коли Бог прогнавши, ми похаемо, віддачуючи лінії та привілеї. Чи можемо ми в такому випадку жодній-небудь переблагати його? Чи не прогнавуємо його тим самим ще більше. Брак жалю за гріха приводить Бога в ще більший гнів і недоволення, якщо само скосиня гріха. Не говори: я багато нагрішив і не можу призвати Бога, який гнавтесь на мене. Якщо вдовиця убигала судно, який ані Бога не боявся, ані подей не соромився, то тим більше гаряча просьба умодить доброго Суддю. Так отже, хоча б ти не був приятелем, хоча б ти жалав того, що тобі згідно з правом не належиться, хоча б ти проганував батьківську спадщину, і довший час був лапко від його ока, хоча б ти прийшов до загиблого на тебе Бога, якщо тільки скости навернутишь, одержими все і маттю погасити твів і осудження.

Наміром Бога є, волю люблені, довготерпіти гріхни-кам. Половінка є спасителана мета його милосердя: почати показанням спасіння самим гріхникам і прито-твіти добродійства для їхніх нападків, які успішно посматримуть чеснот. Бог, - повторю ще раз, - є по-могерелевий, поб і сам гріхник покаявся, і поб юго началям не зачиню дороги до спасіння. Хоча і сам гріхник не кається, Бог часто шадить корінь, поб зберегти плоди, однак часто жучи спасіння і самих грішників. А як, слухай: Терак, батько Авраама, був ідолопоклонником; все ж таки не був покараний за

/index.html

ГОЛОС ШЕВЧЕНКО І МИ

Перед нами чоргові роковини від дня народження і смерті нашого національного ві鲁ка - Тараса Шевченка. Може це собі цього нацтво не усвідомлюємо, але дата ця дуже символічна і величава. Подумаймо - народилася людина, якій від Бога даний був дар відувати долю нашого нацтва!

- народилася людина, якій від Бога даний був дар відувати долю нашого нацтва! Неймовіре - але правда.

Шевченкова поезія, його «Кобзар» для багатьох поколінь українців були і є будівниками на життєвій дорозі. Так певно буде і в наступних століттях, бо поезія Тараса поначасова і дуже універсальна, а самого «Кобзара» порівняється часом до Біблії. Це не заземлювання самих себе, а істинна. Почитаймо, що на тему творчості автора «Причинний», «Катерини», «Гамалії» пишуть наші майбутні інтелігенти, сьогодні учні середніх шкіл.

Значення історичних і політичних творів Шевченка для українців у Польщі

Література спадщини Шевченка, яка є вираженням думок поета - не приклад творчості, лиж якої нікого значення немає чи, творчості, яка стоять понад часом, а також поюдає срім життя суспільства, хоча їй торкається його проблем. Творчість Шевченка відіграла велику роль у становленні нової української літератури; поєт, пішучи про життя простого народу його ж місця, підніс значення цієї мови до літературних вершин. Проблеми, порушені Кобзарем у поезії, хоча здебільшого торкаються сучасності поета, актуальні до напаного часу. Тому Шевченкова поезія має велике значення у формуванні світогляду, висипає на високанів, а також поєднується в багатьох діях українців з материка та діаспори.

Гравюра В. С. Курникова

У своїх творах, в залежності від стану поетичного розвитку, Шевченко писав на історичні, а також політичні теми, маючи на меті показати читачам історичне минулє України та відкрити їхні очі на те, що витворили в його батьківщині чужі гнобителі. Поет описував історичні факти, на початку ідеалізуючи відтаків українського народу, як це було, наприклад, в поємах «Іван Пілков», «Тарасова іч», чи «Гайдамак». В цих творах Шевченко намислисів перевірлювати роль, значення козацьких полководців, оспівував їхні походи, захоплювався перемогами та вболівав над поражками. У поємах «Гайдамаки» він описав народне селянське повстання проти панського гніту - Колівщину - де підійшов ріг гайдамацьких вождів: Максима Залізника та Івана Гонти. Шевченко, пішучи про поему не користувався певними науковими виданнями, а лише спирається на розповіді старійшин, між іншими, свого піда. Звісно у творі знайшлися певні неточності, які не погоджуються з історичними фактами. Ствердження Шевченка, що Гонта збив своїх синів за те, що вони були літньми жінки-католінки також було використане тільки для піднесення драматичності твору. Незажаючи на передбаченість, пересказаність певних проблем, твори Кобзаря мають пізнавальну цінність, вони, безсумнієм, відіграють сильну почутий, погляд поета відносно суспільно-політичних проблем.

Гострим виразом бурхливих переживань поета є написані ним політичні сатири: «Соню» і «Кавказ», у яких гостро критикується поведінку царських поміщиків; освітлє трагічне становище українського пролетаріату, яке, хоч і проживало на рідній землі, було закріпачено. Селяни працювали на пашині, їм не було дано

майже зовсім якої-небудь вільності, а за їхнє право, страждання, пані жили достатньо, у всіхки розкошах. На прикладі цих поем Шевченко зобразив життєві реалії життя на Сибірі, що разом із злочинами працювали в шахтах, добували для царя золото.

Поєднавши так широку тему, поет дав правдивий образ тодішнього українського суспільства, завдяки чому читач може уточнити деякі знання, що горжаютьса життя України в ХІХ ст.

Дуже популярного серед української громади в Польщі є поема «Гайдамаки», і жінкам, і інвалідам землемісам моїм в Україні і ве в Україні мос дружнє поспаню. Та є цей, як вказує вже сам заголовок, відноситься до всіх націй поетів, отже й до нас, що живемо - хоч і не з власної волі - у Польщі. В цій поемі Шевченко порушив проблему нацтво часто виступаючої серед українців національної бойлужності, яка часто приводить до податливості на вплив чужих культур. Поет писав: «Нічеха каже: єи слов'яни? а йому відповідає: ти, в кого брахує почуття окремішності нашої».

«...Слов'яне, слов'яне...
Нічеха каже: єи моголи?
Моголи, моголи...»

Вище виведені вислови свідчать про те, що явище асиміляції українців з іншими народами було часте не лише в напаному часі, але і з життя поета. Шевченко закликав всіх українців до едності, спільнотного освітання визначеної мети, бо тільки тоді можна досягти повного успіху. Між іншими поет, показуючи в творах помилки минулого, особливо звертає увагу на брак едності, спільнотності інтересів серед українців, що приводило до невдач і поразок.

Поет закликає:

«Обійтися же, брати мої,
Найменшого брама...»

Він бажав, щоб ніхто не був у суспільстві покриваджений, щоб ніхто не страждав. Поет наявівся, що колись, може, так і буде. Можливо вінто було б затруднитися націями словами Кобзаря, але навколо нас стілки ліха, гори, неспасть. Можливо треба також ессеувати націям життям, щоб ніколи не повторилася помилка минулого.

Ми, будучи громадянами Польщі, повинні пам'ятати про свою спільноту з Україною і не поганідлювати того, що нас з рідною землею розділоє.

Жінка за часів Т. Шевченка і сьогодні

Жінка-селянка, а також жінка-мати дуже часто була в лайт-мотивом творчості славного генія українського народу - Тараса Шевченка. Він сам поховав з села, мію того, сам раніше був кріпаком так, що доля і проблеми села були йому дуже близькі.

Дехто міг би заплатити чому в різноманітній тематиці поезії знайти місце проста жінка, з якою счастливі зі села, мію того, сам раніше був кріпаком так, що доля і проблеми села були йому дуже близькі.

Героїна поеми стала жінкою іранки москалі-солдата. З початку її було добре, своїм ширим серцем побобила офіцера на стілки, на скільки її прости розум дозволяв. Катерина розраховувала на те, що її жінка одружиться з ним і разом будуть паслини. Але не так воно сталося. Офіцера відкликали у похід, а в цьому місці зникла мауха, що ненавиділа його.

Це вже життя жінок описав він дуже широко у поемі І періоду своєї творчості - «Катерині».

Героїна поеми стала жінкою іранки москалі-солдата. З початку її було добре, своїм ширим серцем побобила офіцера на стілки, на скільки її прости розум дозволяв. Катерина розраховувала на те, що її жінка одружиться з ним і разом будуть паслини. Але не так воно сталося. Офіцера відкликали у похід, а в цьому місці зникла мауха, що ненавиділа його.

Гравюра В. С. Курникова

А як сьогодні? Ситуація напевно покращала. Ніхто дівчат не липає такими покриваками, бо немає московського скандала. А навіть якщо трапляється дівчина, що має нещільну ділницу, то ніхто не виганяє її з рідного села чи міста серед глузувань, ніхто не обличує її болюс, як це часто було у минулому. Така дівчина, чи жінка, як ще часто було у минулому, буде в суді, що було неможливим в часах Шевченка.

Підсумовуючи розмежування, наслідається висновки що змін обічай, напримір у житті та погляді, що виразно бачимо, порівнюючи життя сучасних жінок і жінки минулих часів, що говорять як про течійний прогрес, що поети єдині таємо про течійний

Коротко кажучи, доля селянок XIX ст. зовсім відмінна від долі сучасних жінок, хоча можна легко важити їхніх проблем, що виникли разом з розвитком цивілізації.

Ілюстрація Шевченка. III клас ліцею в Гурзу

Дівчина надіючися, що міній повернеться та й зараде її по себе, в свою Москву, зносить всі глупування. Однака не не тривало довго, бо покривок не було місця у селі.

І в тому моменті починається трагедія, бо батьки Катерини, хоча її дуже любили, як свою сінку дитину, змушені пристосуватися до вимогів села і відіштовхнувшись бездітним хлібінам. Однака, протягно до Катерини, вона не покинула своє дитину, а опікувалася її до прибрання батьків свого сина.

Другою персоною, якої доля склалася подібно до героя поеми II періоду творчості Шевченка - «Найманік», Ганна також залишилась з дитиною без засобів до життя і саме тому пікнула свого сина багатим, бездітним хлібінам. Однака, протягно до Катерини, вона не покинула свою дитину, а опікувалася її до прибрання батьків свого сина.

Доля цих жінок дуже подібна, бо ж обидві залишилися на поталу доді. Крім цього не отримали жодної допомоги від суспільства, а навпаки, Катерини відібралися навіть її батьки та її події з рідного села.

Можна сказати, що обидві не досить, що були покарані доле, то ще зустрічалися з негативним ставленням середлянин. Ні Катерина, ні Ганна не могли рахувати на піку допомогу, тому перша, висажена психічно, прікаляється до вітці перед усіма проблемами і топиться, друга змушеніа пілонутти своє дитину людем, що могли все її забезпечити.

Що мав на меті Шевченко, змальвуючи такі два образи? Чи тільки доло, чи може само жінку, або може пілонути типу середовинне - жінка? Не знати. Одно можемо сказати наявно, що поет, пішучи її поеми, хотів відкрити у сопість, душу суспільства, які згинувають не того, кого повинно. Чи Катерина була винна, що покінчила Москвою? Ні, повинну на всі наслідки ставленням середлянини. Ні Катерина, ні Ганна не могли рахувати на піку допомогу, бо Москвали її вимагали з їхнім лихом. Дівчят подібних до Катерини було в той час на Україні багато. Коли би суспільство було вирозуміле, не мусили би ці дівчата вмирати в ганбі, а при існуванні помочі зможли би пережити і вилогати своїх батьків.

Що мав на меті Шевченко, змальвуючи такі два образи? Чи тільки доло, чи може само жінку, або може пілонути типу середовинне - жінка? Не знати. Одно можемо сказати наявно, що поет, пішучи її поеми, хотів відкрити у сопість, душу суспільства, які згинувають не того, кого повинно. Чи Катерина була винна, що покінчила Москвою? Ні, повинну на всі наслідки ставленням середлянини. Ні Катерина, ні Ганна не могли рахувати на піку допомогу, бо Москвали її вимагали з їхнім лихом. Дівчят подібних до Катерини було в той час на Україні багато. Коли би суспільство було виrozуміле, не мусили би ці дівчата вмирати в ганбі, а при існуванні помочі зможли би пережити і вилогати своїх батьків.

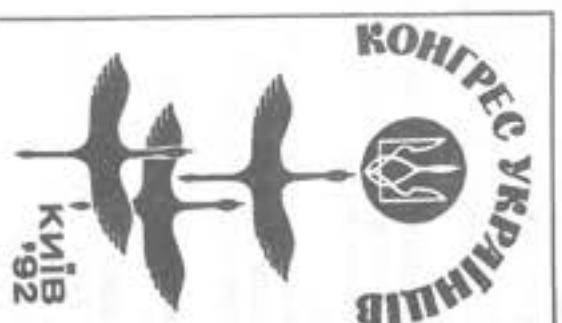
Україна вітає своїх дітей

(Закінчення з 1 сторінки)

До столиці прибуло понад 1500 делегатів. Були представники українського населення Далекого Сходу Сибіру, Кубані, Казахстану, Середньої Азії, Молдови та Росії і Прибалтики. Коли розвінчав Президент України Віктор Ющенко, він сказав, що «Україна не може бути без свого півдня».

— бачив, що він Кравчук, який у своюму висічущому пануванні, сказав:

«Ми ніколи не ділти людей на країнних чи громадянських національностях. Ми завжди вважали і вважаємо їх рівними в своїх громадянських правах, справжніми

троманнями вільної, незалежної і правової України. (...)

Незажохи на складному соціально-економічному ситуацію, ми намагамося робити все можливе для створення необхідних умов шодо національного-культурного розвитку всіх народів, що проживають на Україні. (...)

Ми не претендували і не претендуємо на суворе рішення правил інших держав. В той же час завжди будемо наполегливо вистововати власні інтереси. В цьому аспекті ми розглядаємо і безпосеред-

України (...).
Виступаючи на конгресі делегати українських громад з різних частин буального Союзу ознайомили присутніх зі своїми проблемами, яким в більшості є брак матеріальної бази, приміщень, а також негативне становлення місцевих влад до потреб української менності. Ось, деякі голоси:

Малинова: «Ми хочемо, щоб на Придністров'ї працювали українські школи, лігтичі санаторії, бібліотеки (...). На жаль, бракує для цього фахівців, головним чином учителів і художників аматорських художніх колективів (...). Генер, коли Україна стала необхідною державовою, то ми дірко, що вона не забуваємо, як рішили, про своїх літніх укужих земляків.

Лестіни. Але, як кажуть, варитися у власному котлі не отримуючи смакової струнки з різних джерел. Було б добре, якби наші колективи могли пристежувати на Україну і захопити, приймаючи гостей з України у себе. Такий творчий обмін зробив би для нашого розвитку і постачання.

Казахстан: «В Карагандинській області почало 2008 рік, украйнів. Головним чином це - галичани, які зробили не з власної волі опинились в цим краї. Вони просили з'ясувати їхнє питання, що хвилює їх над усеми повернувшись на рідну землю? Тут стільки важливих моментів і немає суттєвих можливостей. Прикладами може бути новий в цей суперечній край молодежі, сповіді всіх релігій і з половиною, я теж, звичайно, постаріла та піддають, що никому не потрібні. Ці люди з великою метою приступають до нового побережчя, яку відповідно

Кошче потребуємо лопати та інструментів відкриття
українських шкіл. Самотужки ми організували пік-
пажання української мови і літератури в 18 школах
області, але не маємо підручників, навчальних
посібників тощо. Тепер ми вимагаємо їх. Дітей ми, ли-
суги, загубили. Вони не знають мови. Іх усе життя
відчувають від усного українського. Повернення до
радянських джерел важче і прискіпче.

Пори історії трудної усій українщині об'єднується, на-
магаються всікими спінами зберегти національну
спадщину, але без допомоги України прокладти ще
з трохи. І тут велика налія на підтримку Батьківщини

Учасники Конгресу звернулися також до всіх україн-
ців сучасних держав колишнього СРСР з закликом
зтургуватися для розбудови та утвердження україн-
ської державності, відродження материнської мо-
ви, рідної культури.

«Несімо слова любові й правди всім нашим братам
і сестрам, робімо все для того, аби Україна стала
цираві соборною державою, доброю матір'ю для всіх
своїх громадян і усіх українців світу» - такими словами

Любомира Тхі
У статті використано матеріал підібран у телевізійному
«Білоруському» та «Беларуському» телеканалах, а також
з інтерв'ю з діячами науки та культури.

Григорій Тшебятівський

Привезено тут українців так само, як і в інші регіони «захопу», весною 1947 р.

Голань Поморський, Тибуш, Балобок. Гожислав
Бієчко, Гожисла, Роби, Межино над морем, Чаплін
Великий, Чаплін Малий, Залопіде, Роголіво, Коняще-
во, Карпіве, Саліво, Дроzdово, Пусткovo, Реналь.

Потожице, Гричне, Побєдово та інші.
Початки були такі, що відомуму селі адміністрація замінила по дії, три родини (хоча траплялося часом і лесять, п'ятнадцять українських родин в одному місці), а дозволу відібрали сусіда в іншій місцевості треба будо просити олтиса. Хати придано наїгриши і часто називалася бесіка.

Найсильніше громада відчущала брак душпастирської опіки. Багатовікова рештійність народу, традиції християнської віри і нале відрвання від цього створюють в духовності велику порожнечу, післялен-

свідомістю, що багато грекокатолицьких священиків віддали застримані в концтаборі в Явожі.

Замінним роком став 1956. Тоді православний сяйвіїшник О. Доронікович зібрав на Йордан українськими вірниками вал річкою Рега. Богослуження відправлялося

українською мовою в церкві Святого Духа в Іштванівці. Слова проповіді були дуже піклувані. Священик говорив, щоб народ не падав духом, побутривалася при своєму і що Бог стереже вірних.

Насідками цього свята була подорож місцевогоНа полського пароха до спіскула в Гожові і розмовами з ним. Спісок удомлював собі, що в такій ситуації

нарол може відійти від католицизму і дозволити, що
опіку над греко-католиками перейде о. В. Борисевичу.
яких недавно повернув з Сибіру і відривав у Шепетівці.
В цей спосіб о. Борисевич почав служити греко-католи-
цькій богослужбіння в Тлебятові, а першкою стала

каплиця на старому цвинтарі, роз宝贵 якої сягне XIV століття. Сьогодні ця церква під покровом Свя. Петра і Павла.

По чорзі парохами тибобітської парафії були:

Подружжя з патріотизму

Сьогодні я закінчив читати книжку «Життя Тараща» Павла Зайчена. Книжка дуже гарно видана!

Однак це усі дівчата так думали. Були серед них і патротки. Бачили вони у тех покривальних долепо подих тільки набагато ціннішого, але ж вони боролися за волю Батьківщини, жертвуочи наявіть своїм життям. І тому виходили за них заміж «з патротизму». Це велика присвята.

За часів Шевченка, як видно, таких героїнь не було, записані з огляду на низьку національну свідомість. Ця поробітка не є активацією і схопленням. Схіпаки піддають

і хлопці самітньо доживають віку. Ци не країс вик
важте «життя на розум», або заключити подружжя з патріотизму.

кою, на якісті відповідності свого з післявоєнної епохи, які відмінно відповідають ідеям та цілям національно-освітньої політики України.

Наши хлопці з місцевих подруж пояснюють, що ок-
3 національного традиційно, то все-таки приходять не
з великими труднопасами. Приклади мало у нас в Перс-
пішлі.

ростили дітей в своюму сорині, то виховують іх по-польськи. Хрещення латини не зробить чудес. То пися гриш, бо дитина, коли доростас, то не йде по Св. Прачестві до нас, а до латинників. Тоді багато хоч-п'є-хоч вибирає метрику від нашого священника

і після до костелів.
У мільйонах полружжя виникають, часті непорозуміння на національному тлі, що спричиняє багато ссор, гніву а чайкою розлук. Непорозуміння в мільйонах полружжя не є лише проблема українців у Польщі, так буде на цілому світі.

ті, які часто виникають з приводу міланських подружжь, вихід є один, як говорить Шевченко:

«Кохаймесь, чорнобривці,
Та не з москалями.

*Бо мокалі - чуже люді,
Роблять лихо з вами ...).*

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 6

